

R.V.DR. 5

VOUWLIJN 4

R.V.DR. 4

5

4

M.A. AFRKNIPLIJN ACHTER 4

V.

134
128
122

3

R.V.DR. 3

104

DRUKKNOOP 6

R.V.DR. 4

86

80

RECHT VAN DRAAD 6

KLEPLIJN 4

ZAKLIJN 4

134

146

140

158

152

110

116

122

128

134

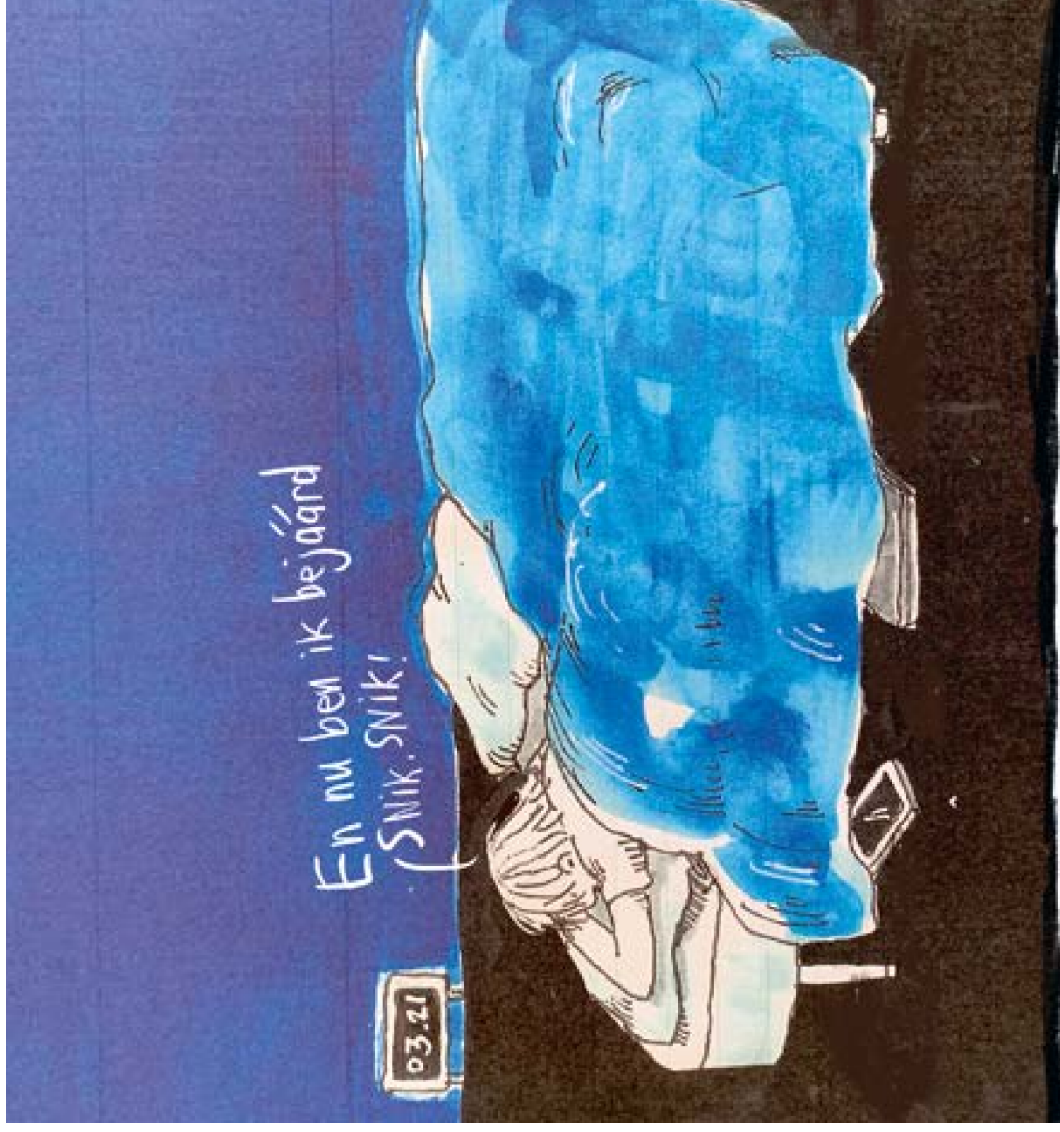
FRANCINE OOMEN

Hoe overleven we?

*Een verhaal over
intergenerationeel trauma
en heling.*

NIJGH & VAN DITMAR

Alweér alleen.
Dit was relatie nummer zeven.

Copyright © Francine Oomen 2021
Foto auteur © de uitgever heeft getracht de rechthebbenden van het beeldmateriaal te achterhalen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Omslag Francine Oomen / Paul Pollmann
Illustraties © Francine Oomen
nur 320/363 / isbn 978 90 388 1062 1

DJIEZUS WAT EEN NACHT!
 IK BEN GERADBRAKT...

SNUF, SNUF...
 VERBEED IK 'T ME NOU OF
 SNIJKT HET HIER NAAR
 PIJPTABAK?

06.10

RARE
 DROOM!

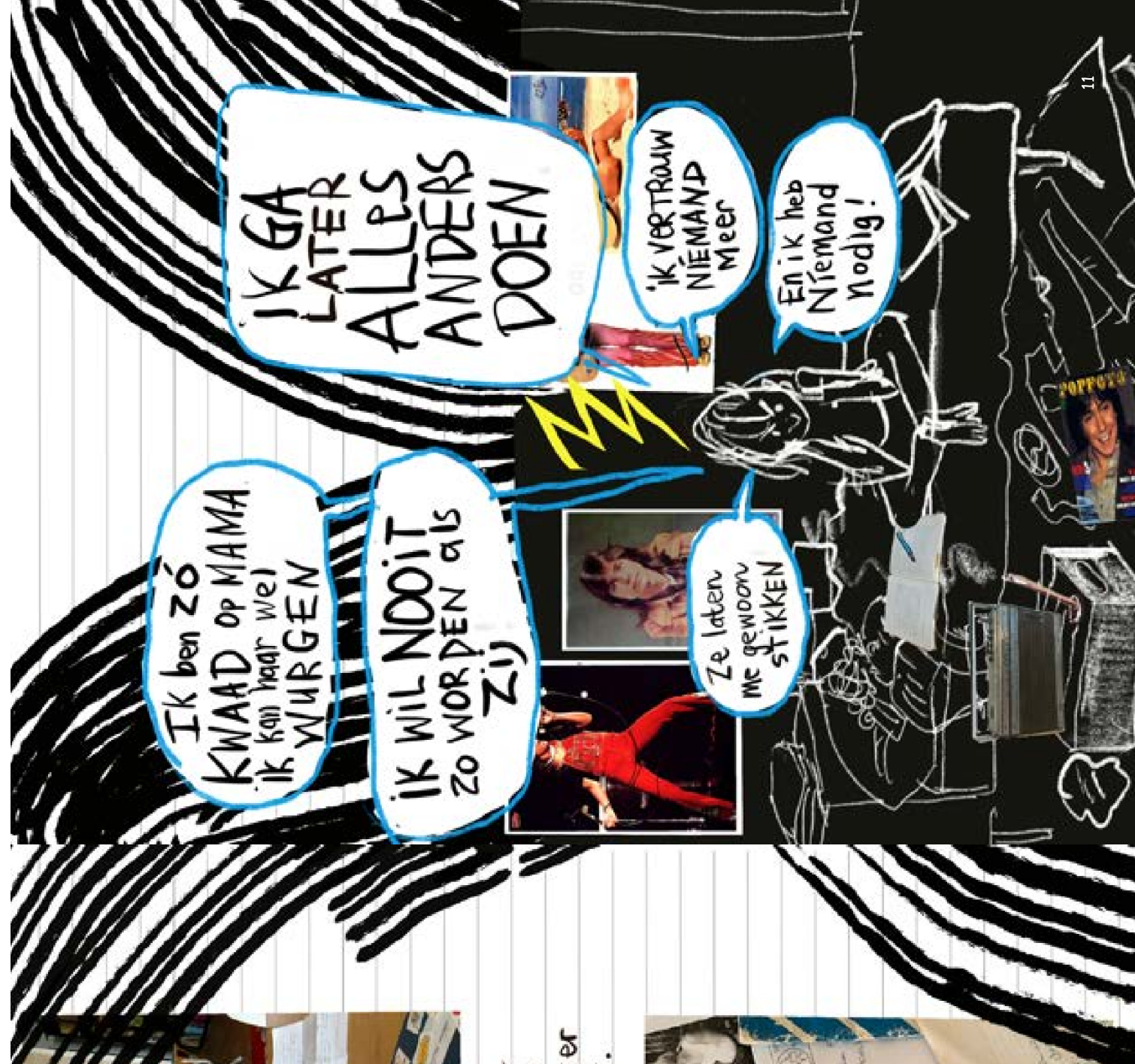
GRAVEN...
 Hij bedoelde vast
 niet in m'n tuin

Mijn oude dagboeken,
 ik heb ze zo lang
 niet ingekeken.

Dit is de eerste,
 Toen was ik... 12

○mdat ik niemand had om mee te praten, deed ik dat met mezelf, op papier. Niet dat ik opschreef water werkelijk gebeurde. Ik keek wel uit.

Ik ben zó
KWAAD OP MAMA
ik kan haar wel
IK WURGEN

IK WIL NDOIT
ZO WORDEN als
ZIJ

IK GA
LATER
ALLERS
ANDERS
DOEN

'IK VERTRouw
NIEMAND
Meer

En ik heb
Niemand
nodig!

Ze laten
me gewoon
STIKKEN

**Ik heb NIEMAND nodig
Ik doe het wel alleen**

Deze beslissingen heb ik al jong genomen, en ik heb me eraan gehouden.

Altijd mijn eigen broek opgehouden eigen boontjes gedopt, op eigen benen gestaan.

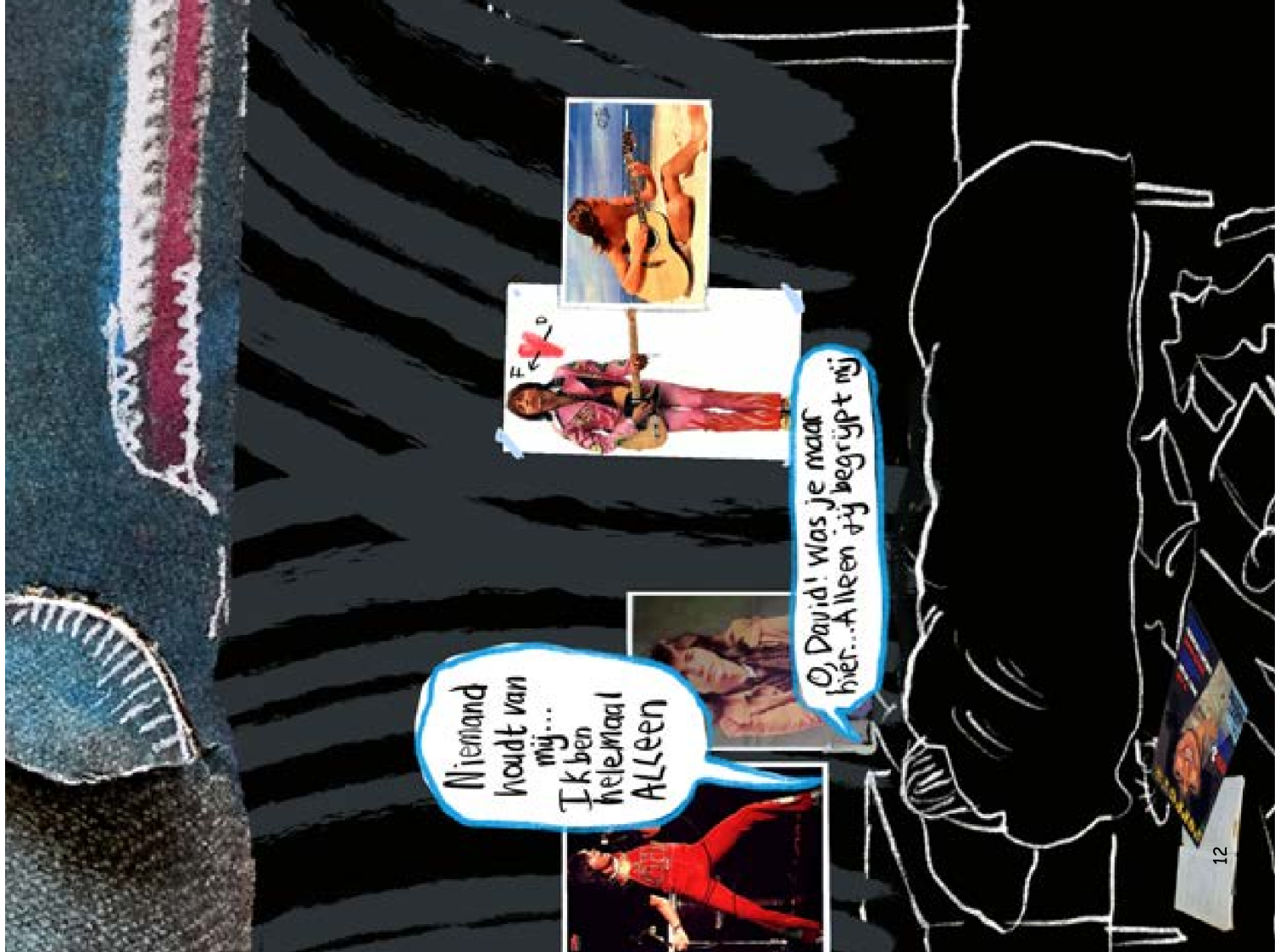
Ik had wel relaties, maar echte commitment vond ik moeilijk (lees: dooiering - onmogelijk)

Altijd één been in en één been uit de relatie, klaar om weg te rennen.

Zelfs mijn personages moeten (of willen) het Zelf roeien

Het aller eerste kinderboek dat ik schreef en illustreerde ging over een eigenwijs konijn. Hij wilde alles alleen doen en riep te pas en te onpas: IK KAN HET ZELF!

(Ik had toen geen idee dat dat over mij ging) Op het eind van het boek komt hij er achter dat er één ding was waar hij toch echt iemand anders voor nodig had...

← Eigenlijk
vot dit 4 vol
Samen, maar
er-lossen-rog
geh 25e pag 13 5
13

IK GA ALLES ANDERS DOEN. BETER

Ook dat voornemen heb ik uitgevoerd.

Maar het gekke was dat er zich toch dingen herhaalden.

Mijn dochter dwarde me weg, net zoals ik met mijn moeder gedaan had.

Mijn ene zoon zei dat hij zich niet gehoord en gezien voelde door mij...

en mijn andere zoon, die zei niet zoteel.

Ik had erg win best gedaan om een **GOEDE MOEDER** te zijn, maar ik had niet de indruk dat ik daar nou zo geweldig in geslaagd was.

En soms, als ik in de spiegel keek, Zag ik haar,

mijn moeder.

FAST FORWARD...

LEIGENMAAR!

Maar ik was er gisteren nog, mam

ik heb je zo gemist, Fran

Het was 5 dagen geleden..

Je moet elke dag gaan!

Mijn moeder (83) zat in een verpleeghuis. Alzheimer had het roer overgenomen en ze wilde niet meer eten. Haar hele leven was het ene dieet na het andere mislukt, nu verloor ze schrikbarend snel gewicht.

Ik voerde haar advocaat met slagroom, dat wilde ze nog wel.

(Er zitten goed veel calorieën in en een licht alcoholische saus was misschien ook wel prettig voor haar)

Ze zei steeds: 'Maar het is niet goed voor de lijn, Fran!' Waarop ik elke keer antwoordde: 'Dat is niet erg, mam, geniet er nou maar van.' (Ik ben er ook dolop, maar eet 't om diezelfde reden niet) Het lijkt of ik een **LIEFHEBBENDE**,

GOEDE DOCHTER ben, maar zo voel ik me niet.

EVEN VOORSTELLEN:

KNAAG

Deze gezusters werken niet in het verpleeghuis van mijn moeder, maar ze wonen in mij.

KNAAG is expert in ZELFVERWIJT en KNAK in ZELFHAAT. Ze trekken veel op met hun mabbie de ZINKENDE WALVIS fig is van de afdeling PESSIMISME & DEPRESSIE

Je bent waarde loos!

Het is alle moal jouw schuld

JE DOET ALLES VERKEERD

Mijn moeder had vaak gezegd: 'Stop me nooit in zo'n tehuis voor oude menskes, Fran, want daar ga ik dood!'

Deze vraag, die steeds terug kwam, brak mijn hart, keer op keer.

Op

een gegeven moment vertelde de verpleging me dat ze last van NACHTMERRIES had en schreeuwde in haar slaap. Ik vroeg: 'Wat roept ze dan?' Steeds hetzelfde; dat haar kinderen in NOOD zijn en ze NAAR BENEDEN moet om ze te helpen.

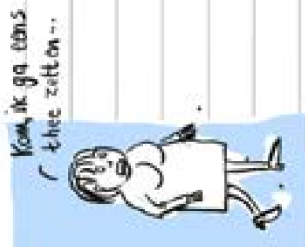
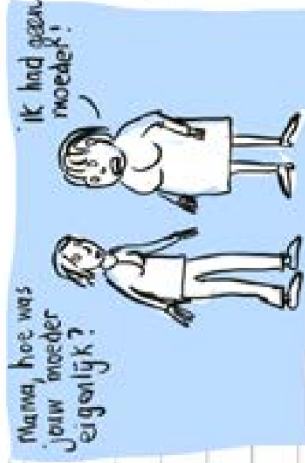
MAMA! MAMA!
Mama! Help!
Help me!
HELP!

Thuis moest ik huilen.
Ook al hield ik niet van mijn moeder, ik vond het zo ZIELIG voor haar.
En die NACHTMERRIE, waar ging die over?

Over haar kinderen, die ze niet kon helpen/hielp?

Of ging het over haarzelf, omdat ze het als kind misschien ook alleen had moeten roeien?

Ik realiseerde me hoe weinig ik over haar jeugd wist. Ze vertelde er nooit iets over en ik vroeg er niet naar. Op één keer na, toen mijn kinderen klein waren:

Ik schrok, want dat was precies hoe ik over haar dacht.

Over haar familie wist ik ook weinig
Ik kende er bijna niemand van.
Als kind voelde ik aan dat zij het ZWARTE SCHAAP was. Een buitenstaander.
Ik had geen idee waarom.

Mijn moeder

4

M.A.
NIPLIJN 4

M.V.

134
128
122
116
110
104

R.V.DR.3

KLEPLIJN 4

RECHT
AN DRAAD 6

NIJN 4

23

140
146
134

DRUKKN

80

96

R.V.DR.
DRKNIPLIJN

R.V.DR.

NIPLIJN MODEL 26 DEEL

104
80

4

OVERNEEMLIJN 2

R.V.DR. MOBEL 19 DEEL

DR.5
VOUWLIJN

104